

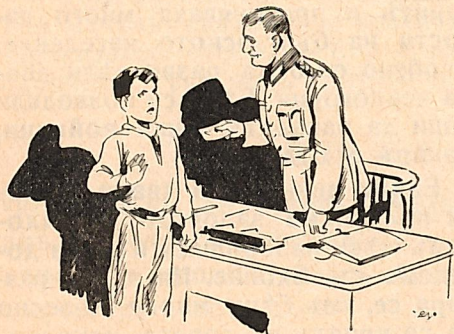
предъ насъ се гушеше въ планината едно селце, и затова бѣхме спокойни.

Стори ми се, че едва бѣхъ задрѣмалъ, когато нѣкой леко ме побутна по рамото. Азъ скочихъ и се хванахъ за револвера. Тогава видѣхъ моя приятелъ Климентъ. Той ми приказваше нѣщо тихо, но азъ не можахъ да го разбера. Момчето сложи показалеца на устнитѣ си и разбрахъ, че трѣбва да мълча. Разбудихъ другаритѣ си.

Климентъ ни посочи съ ржка пжтечката: по нея се изкачваха бавно двама сръбски войници — тѣзи, които търсѣхме. Вмѣсто да бждемъ изненадани, ние имъ устройохме засада благодарение на това момче... Безъ него разбойницитѣ щѣха да минатъ край насъ, щѣха ди ни видятъ и да ни погубятъ...

Германецътъ помилва кждравата главичка на своя приятелъ и продължи:

— Отведохме обезоржженитѣ разбойници въ Скопие и ги пре-

дадохме на военния сждъ. Тогава именно оценихъ подвига на това дете. Когато го заведохъ при нашия командиръ и му разказахъ за случката, той извади пари и подаде на нашия спасителъ. И знай-

те ли, какво направи той? Отстрани ржката на полковника и се опита да избѣга. Задържахме го и повикахме преводача. Той ни обясни, че малкиятъ не искалъ да вземе паритѣ, защото билъ българинъ и обичалъ германскитѣ войници, които донесли свобода на Македония. Затова ни събудиль.

Оттогава вече сме нераздѣлни приятели. Него го познаватъ всички войници на германския гарнизонъ въ Скопие... Славно момче!

*

Дълго време продължихме приятелството си съ Хансъ Бартле и неговия Климентъ.

Единъ день въ канцеларията на нашата дружина се втурна Климентъ.

Но какъвъ Климентъ? Истински германски войникъ. Само оржие нѣмаше.

— Чичо, — викна той, — бързай! Вѣнка чака автомобилътъ. Ще отидемъ на гарата. Ние съ чичо Хансъ заминаваме...

— Закжде? — запитахъ азъ изненаданъ.

— За Германия. Чичо Хансъ ще ти разкаже.

Хансъ Бартле ни посрещна на гарата засмѣнъ като майско слънце!

— Ние заминаваме, — каза той, като ми подаде ржка за сбогомъ. — Съ васъ станохме добри приятели, затова пратихъ Климентъ да ви повика. Знаехъ, че ще се чудите, какво е станало съ насъ, като не ни срещнете на обѣдъ.

— Разбира се, че щѣхъ да се чудя. А какъ така внезапно заминавате?

— Не е внезапно, — отговори той. — Отколе чакахъ този день. Виждате ли, нашиятъ полковникъ следъ случката съ паритѣ бѣше